

Chengxian, Gansu Province, Kina 6:e september 2006

tomas.stenback@home.se

rachel.stenback@home.se

Telefonnummer i Kina: +86 939 3200667

你们好!

(Nimen hao! = Hej!)

Kära vänner,

Sedan vi skrev sist har vi varit i Huzhou och Nanjing och träffat alla våra kollegor som också jobbar för Amity Foundation. Tillsammans hade vi fyra lärorika veckor fullspäckade med "kinakunskap" som jag hoppas kommer väl till användning så småningom.

Så efter månader av förberedelser är vi äntligen framme i Cheng Xian i Gansu Province, Kina!

Resan till Chengxian var väldigt lång. Vi flög från Nanjing till Lanzhou, huvudstaden i vår provins, där vi stannade över natten. Nästa dag fortsatte vår resa till Chengxian. I Lanzhou var det som att komma till en enda stor öken, sand överallt men allt eftersom vi tog oss söderut blev det allt grönnare och vackrare. De sista två timmarna var otroligt vackra med gröna

berg och terrassodlingar högt upp längs bergssluttningarna. Vår chaufför var halvgalen, så bilfärden blev ännu mer intressant när han helt sonika slängde sig på tutan och körde om fast man absolut inte såg mer än kanske 100 meter. Rachel såg ut som hon bad ganska många böner på vägen, och det verkar som det hjälpte för fram kom vi i alla fall! Bilresan tog sju timmar, men vi stannade flera gånger och åt utsökt mat.

Nu har vi varit här i ungefär 10 dagar och vardagslivet börjar så smått bli vardag igen. Rachel började undervisa måndagen efter vi kommit fram, så hon hade mindre än två dagar på sig, men hon fixade det galant. Vi undervisar i något som kallas "extensive reading". Vi hade förberett oss på att lära ut muntlig engelska, men få saker blir som han har tänkt sig! Men det kommer säkert att bli bra bara vi kommer igång med planerandet. Klasserna är ganska stora här, men som tur är har vi ändå bara 40 i varje klass. Vi har hört från några av våra Amitykollegor att de hade klasser med 90 elever! Klassrummen är ganska små och otroligt spartanska. De har byggt någon slags scen för oss att stå på, men varje gång jag kliver upp känns det som jag ska ramla igenom, så vi får väl se vad som händer. Ljudisolering är inte heller något de har hört talas om här så man får tävla mot alla andra lärare och lastbilar och alla möjliga och omöjliga ljud.

Bild tagen från ett klassrum

Chengxian är en ganska liten stad för att vara i Kina. Vi tror att det bor ungefär 20 000 människor här, men de är alltid i rörelse så det känns som fler. Det är en ganska fattig stad men det finns både små hus byggda i lera och stora "finare" betongkomplex. Det finns små affärer överallt, och de säljer allt från motordelar till plastbaljor och kläder. (Dessa plastbaljor säljs överallt men vi vet fortfarande inte vad de används till...) Staden är omringad av gröna berg och kullar och mitt i så rinner en flod med brunt härligt vatten! Det känns lite som att vara i en stad i vildavästern.

Som tur är har inte Chengxian några större miljöproblem, men tyvärr verkar staden inte ha någon plan för var man ska slänga soporna! Det kan ligga sopor lite varstans, men de verkar försvinna efter ett tag trots att sopbilar inte verkar ha kommit till denna del av världen! Barnen är dock verkliga föredömen. De verkar ha bestämt sig för att inte bidra till sopproblemet, så istället för att ha blöja så har de kommit på den briljanta idén att helt enkelt gå med rumpan bar! Så de bär alla byxor med ett stort hål runt stjärten, otroligt praktiskt, då kan man helt enkelt använda gatan när det tränger på!

Att bo här känns lite som att ständigt befinna sig på en marknad. Folk rör sig ute hela tiden och man kan alltid köpa något att äta från någon av alla mysiga tanter som står och lagar mat längs vägen. En av våra favoritmaträtter så här långt serveras av en av alla tanter som alltid finns på den lokala grönsaksmarknaden. Över en öppen eld bakar hon ett bröd som är ett mellanting mellan tunnbröd och pannkaka. I detta lägger hon sedan potatis och en massa oidentifierbara grönsaker. Denna fantastiska kulinariska upplevelse kostar en krona! Mellan alla dessa grönsaksstånd hittar man runda hönor som glatt pickar i sig det som ingen annan vill ha!

Tomas äter ett kinesiskt pitabröd

Vagnar vid den lokala marknaden

De första två månaderna i Kina hade vi tropisk värme så när vi kom fram hit fick vi en smärre chock av att helt plötsligt träffa på hösten! Den hade hunnit hit före oss och dessutom före våra kläder! Men vi hoppas att de ska komma hit inom de närmaste veckorna. Det har regnat och åskat riktigt rejält sedan vi kom hit. Tack vare att vi bor i en dal omringad av berg så smäller det ordentligt om åskan sätter igång! Vi hoppas ständigt på att solen ska titta fram eftersom det är den som värmer vårt vatten, så ingen sol, inget varmvatten! Vi har duschat kallt i en vecka nu, så Rachel längtar verkligen efter solen.

Vi börjar känna hos hemma här nu och vår lägenhet känns mer och mer som vår lägenhet. Vi har en stor och ljus lägenhet så det finns gott om plats om någon vill komma och hälsa på! En vanlig dag består hittills av att undervisa på förmiddagarna och vila, planera och "bo in sig" i staden på eftermiddagarna. Vi har hittat två hyfsade matafärer men de har ingenting som vi är vana med. Det finns inga frysdiskar överhuvudtaget och nästan ingen färsk mat. Den färska maten köper man på de lokala marknaderna jag berättade om. Den här veckan hittade vi yoghurt för första gången, det var skönt, eftersom frukostarna kan bli lite väl torftiga ibland. (Det finns nästan inget bröd, inget smör och ingen ost...) Så affärerna har mycket mindre saker här än de hade i de södra och östra delarna av landet. Eftersom det är svårt att köpa råvaror (vi förstår aldrig vad det är...) så har vi inte lagat mycket mat än. Vi går oftast ut och äter på någon av de små lokala nudelrestaurangerna. Maten är oftast utsökt och mycket billig. Ett minus är att gästerna spottar allt de inte vill äta på golvet! Detta gör att det ibland kan vara lite smutsigt, men man blir van!

*Färskare kan det knappast bli...
Ser ni grisen?*

I lördags åt vi på en restaurang i stan där de gav oss en telista. (Ungefär som en vinlista, men betydligt billigare). Vi valde ett blomte som var riktigt gott och vackert. De kom och fyllde på så snart vi hade druckit ur glaset. Eftersom det fortfarande är väldigt svårt att beställa mat så fick vi hjälp av vår servitris. När maten kom hade vi ingen aning om vad vi fick, men gott var det i alla fall. Det såg lite ut som friterad kyckling så Rachel var lite tveksam, men de insisterade på att det inte var kött. När vi kom hem slog vi upp ordet som de hade sagt och fick reda på att vi hade ätit någon slags svamp.

Att inte behärska språket gör att varje liten sak som lyckas känns som en seger, men det gör också att varje liten sak som måste göras blir till ett stort äventyr. Härondagen lyckades vi till exempel att köpa salt för första gången. För att lyckas med detta behövdes en ordlista och Rachels språkkunskaper. Övriga kryddor har vi inte lyckats att identifiera än, så om vi lagar något så smakar det i bästa fall lite salt! Att hitta något att småäta är inte helt enkelt. Det verkar som om kineserna själva äter lite nudlar

och ris när de vill småäta så jag antar att vi får lära oss att äta nudlar till favoritfilmen...

Det verkar inte som att Chengxian har någon kyrka, men det finns en Moské och ett buddisttempel. Rachel önskar att det fanns en kyrkokör att sjunga i men hon får nog nöja sig med Stenbacks familjekör, och de övriga medlemmarna håller tyvärr inte så hög klass!

Idag när i gick uppför trapporna till vår lägenhet så sa en kvinna till oss på engelska: "Welcome to here!" Vi svarade att vi tycker om det här, men tyvärr så verkade det som hon redan hade använt alla hennes engelska ord så hon förstod nog inte. Rachel sa det då på kinesiska och kvinnan verkade väldigt glad. Senare när vi tänkte på detta frågade vi oss: hur ofta välkomnar vi utlänningar när de flyttar in i vårt område? Och har vi någonsin förskökt att säga något på deras språk? Kinesernas otroligt varma hjärtan är det som berört oss mest så här långt.

Det var nog allt för denna gången. Skriv gärna till oss, det är otroligt uppmuntrande att få brev, både epost och gamla hederliga brev. (Om ni skickar ett brev så klipp ur adressen på kinesiska och klistra på kuvertet.)

再见!

(Zaijian! = Hej då!)

Rachel and Tomas

Our address:

Rachel & Tomas Stenback
Longnan Teachers College
Chengxian, Gansu Province, 742500
China

In Chinese:

Zip code: 742500

中国甘肃省成县 陇南师专科研外事处

Longnan Teachers College